

döden nära:
det blir stilla,
det ljusnar,
mer vet jag inte

”dö” är ett litet ord,
bara två ljud
men det lyser upp

jag minns nog allting
som hände igår,
i förrgår och förra veckan

men allting
har flyttat längre bort,
allting är mera längesen
även i går

allting vill kanske
skynda sig
att bli minne

hur kan vintermarken
sjunga, själva tjälen
sjunga för mina fötter

hur kan vinterluften
sjunga, smeka mina
kinder
hur kan mark och luft
vara så ömsinta
i Stilla veckan

om någon säger till mig,
gå den vägen över
den orörda snön,
så kommer du
till döden

så skulle jag gå

inte för att jag vill dö
utan för den orörda
snöns skull

och inte bara
för den orörda snöns skull
utan också för
den klara luftens, för stillhetens
och för de nakna trädens skull

och inte bara därför
utan också för själva
gåendets skull, för stegens

så kan man
också tänka sig döden:
man vandrar dit, steg för steg,
kanske på orörd snö

ordet och däromkring
små barnamoln,
det är nog

jag har ingenting
att tillägga